

Tres dinou (1a part)

Un relat de: [Tiamat](#)

Dia 1 (ells)

Són tres, els nostres cossos: un per cadascú

Són dèbils: es desfan amb l'aigua i es cremen amb el foc. Però quan fa vent poden volar

Són tres, els nostres noms

S'inspiren en els records de l'autora, però encara no hem decidit quins

Som tres, nosaltres, i caminem i caminem des de ves a saber quan

Dia 2 (ells)

Vam néixer un trenta-ú de desembre, quan a l'arbre de davant la finestra de qui ens escrivia sols li quedava una fulla seca que ja no li servia de res

El primer que van veure els nostres ulls de paper van ser un munt de sabonets oliosos, una guia d'Itàlia, tres gots de festa major plens de llapis i bolígrafs i un cd posat de cap-per-avall

Amb aquests objectes gravats a la nostra primera memòria, vam emprendre el nostre viatge:

un viatge que no sabem on ens durà perquè no té destinació, ja que només pretenem arrossegar-nos per tots els llocs on es posin els nostres peus

Convençuts que la realitat és nostre i que els ulls no ens enganyen, obrim aquest bloc per intentar no sentir-nos tan desvalguts en el nostre deambular pel món

Benvinguts sigueu tots, doncs, a emprendre el viatge amb nosaltres. I qui es vulgui afegir, només ha de fer-ho

Dia 3 (ells)

Ja portem unes quantes jornades de viatge i el viatge per ara el fem amb tren

És un tren amb una locomotora immensa, d'un color gris platejat, amb el morro allargat i arrodonit per davant, com el perfil del nas d'un grec. Té una ratlla blanca que la creua de punta a punta, encara que el blanc comença a brutejar

Els vagons de passatgers són gairebé tan llargs com ho és la màquina, i tenen un color verdós amarronat, amb finestres de segona classe de marcs grisosos. El paisatge que es veu a fora està tacat pels vidres a través dels quals el mirem. Seiem els tres en quatre seients, el quart dels quals és ocupat per una part de l'equipatge, i ens contemplem a estones sí a estones també

A cada estació on ens aturem, ens veiem col·lapsats pels venedors que s'aglopen arran de les finestres, per vendre'ns ametlles garrapinyades, souvenirs de tot tipus i algun dolç típic del poblet

A les estacions més grans, el tren es para suficient estona per poder estirar les cames i donar un tomb pels voltants

La gent amb qui ens creuem ens mira, alguns amb curiositat, d'altres amb la indiferència de qui ja ho ha vist tot

Quan sentim el so de la màquina engegant i els crits del revisor, correm a instal·lar-nos de nou als nostres quatre seients per tal de continuar el viatge tranquil·lament

No hi ha pressa per res

Dia 4 (ells)

Un nen, fill d'algun dels nostres companys de trajecte (no sabem dir exactament qui, ja que sembla ser que ocupen un altre vagó), seu amb nosaltres durant tota una tarda

Té el cabell negre i ple de rissos minúsculs, uns ulls petitíssims que brillen sota el front que arruga insistentment, com si aquest gest l'hagués d'ajudar a comprendre millor tot allò que li expliquem

Menja galetes i duu els llavis rodejats d'engrunes, que només s'espolsa de tant en tant amb la vora de la màniga.

Ens n'ofereix però estan totes trinxades, cosa que ens fa rebutjar-les educadament
El nen sembla fascinat pel traquetreig del tren i hem de fer esforços perquè no obri la finestra i hi aboqui el cap
Finalment, recolza el front al vidre i mira fora, ben lluny
Li expliquem que estem anant de viatge, però que no volem anar a cap lloc en concret
Ell ens respon que va a visitar als seus avis
Li expliquem que ara anem amb tren, però que també volem anar amb avió, amb bicicleta, amb cotxe i a peu
Ell ens respon que els seus avis tenen un pis molt bonic ple de figuretes de lladró
Li expliquem que tenim un bloc a internet on anem explicant el nostre viatge
Ell ens respon que la seva àvia li farà un plat immens de macarrons
Li preguntem si li agrada anar amb tren i ens respon que sí
Li preguntem per què li agrada anar amb tren i ens respon que sí, completament absorbt pel moviment del tren, que ara segueix un revolt de la via i que es deixa contemplar a través de la finestra

Una estona després, la via es desdobra i mentre nosaltres seguim rectes, l'altra meitat fa un immens gir per finalment perdre's no sabem gaire a on
El nen ens pregunta cap on va aquesta via i nosaltres li diem que va a parar a un penya-segat des d'on es veu tot l'oceà
El nen sembla del tot decepcionat, però no sabem si és per la resposta o pel fet que potser no ha vist mai el mar
Quina pena, murmura
Li preguntem el perquè i ell ens diu que és perquè el tren ara ja no podrà volar

No entenem la resposta fins que no ens imaginem una via que desemboca a un penya-segat i un tren que s'hi dirigeix ràpidament

Dia 1 (ella)

Sec damunt del jersei rebregat mentre miro com apareix lentament una taca d'humitat al sostre. El que em sorprèn més és que no hagi aparegut abans. Amb un fogonet escalfo una mica d'aigua i quan ja bull hi aboco un sobre d'aquests en pols, cuscus amb verdures. Remeno i ho poso tot a un plat. Menjo mirant a través de la finestra

El pis està pràcticament buit i jo sóc dins l'habitació més plena. Fa uns tres metres per dos i té un balcó que dóna al carrer. Per la porta de vidre hi entra poca llum i fa que la forma del bastiment es dibuixi al terra. Les parets estan recobertes d'un paper de color verd, amb sanefes blanques pintades, encara que cada sanefa és diferent de la seva veïna, per culpa de les nombroses taques de brutícia que les adornen. El paviment està fet de rajoles grises amb un requadre també verd (d'un to diferent al paper de la paret). Els mobles són una taula plegable de conglomerat, de potes metàl·liques plenes de pols, un matalàs amb una manta al damunt, un parell de llibres arrugats, el fogonet del qual ja he parlat, una ampolla d'aigua mineral, el plat amb el menjar i la meua pròpia persona

Hi ha cinc habitacions més, però la que més utilitzo és una que en d'altres temps havia estat un lavabo. M'hi he muntat una mena de dutxa i per netejar-me faig servir l'aigua mineral que compro al supermercat de baix. També faig servir ampolles d'aigua mineral per fer marxar els excrements i el pixum de dins la tassa del vàter, i per rentar-me les dents, i per rentar la roba, i per cuinar, i per beure, és clar

Ara vesteixo amb roba esportiva, més còmode per estar per casa, però a una tercera habitació hi tinc un parell de mudes més, penjades en un cordill que va de paret a paret, assecant-se juntament amb una tovallola

I això és tot el que hi ha

Dia 5 (ells)

Ens hem instal·lat a casa els avis del nen dels cabells arrissats, que per cert es diu Gabriel
Viuen en un conjunt d'edificis grogosos que s'aboquen a un únic pati interior que serveix de distribuïdor. El pis dels avis és a la porta tres del tercer pis de l'edifici A
Així que entres et trobes amb un passadís llarg i estret, que acaba amb l'habitació on dormen els avis. De fet, el pis té sis habitacions, quatre de les quals es fan servir com a dormitoris. A la banda de la dreta del passadís, passat el rebedor, hi ha l'habitació on ens instal·len, i just al costat l'habitació dels pares. A la banda de l'esquerra, hi ha una porta que dóna al rebedor i que amaga una habitació minúscula amb un llit pel nen, llavors hi ha una

sala que serveix al mateix temps de menjador, sala d'estar i cuina, i al costat, una última porta que indica on es troba el lavabo

Tot el terra del pis és fet de la mateixa rajola, i a cada habitació hi ha una finestra que dóna als patis interiors i als enormes arbres que fa anys que hi creixen. Les parets estan pintades de blanc i només les decora alguna fotografia de la família

La que és la nostra habitació és força grossa, amb dos llits i un matalàs que col·loquen perquè cap dels tres hagi de dormir al terra. També hi ha un parell d'armaris baixos, una calaixera i un escriptori. Els llits són de molles i grinyolen, per això intentem adormir-nos sense moure'ns gaire

No és gaire lluny del centre de la ciutat i amb quatre parades de metro ja som al mig de tot

Dia 2 (ella)

Fa un cel de ploure però no plou, cosa que el converteix en un cel doblement fastigós

Confirmo que escoltar certa música em fa venir ganes de donar cosses

Als coloms, a les pedres, a les rodes dels cotxes, a les dones que demanen diners a l'entrada de l'església i llavors t'envien el fill perquè et robi

No sóc conscient d'on sóc i de quina representa que és la meva vida, només quan hi penso ben fort se'm fa com un nus a dins i dic "uau"

Una família es fa una foto davant dels esglaons de l'església on sec i jo sortiré de fons a la foto escrivint "una família" i quan ells mirin la foto i s'adonin que era allà darrere escrivint potser pensaran "què deuria escriure" i serà una cosa de poca importància que no sàpiguen mai que escrivia sobre ells

Segueix sense ploure, a mi em bullen els peus i penso si hi ha algun colom que no sigui mutant. Segurament els que de fora semblen normals, per dins no tenen estómac, o cor, o la part que no es veu de l'ull

Avui se m'ha rebotat un ou dins la bossa de la compra i ha embrutat els altres ous, i els iogurts, i la coca-cola, i els xampinyons, i les galetes, i la carn arrebossada i m'ha fet enrabiar

Agafaré el bus 85 i estarà carregat de vells, dels que paguen escrupolosament el bitllet i dels que no, dels que els fan mal els peus, dels que perden l'equilibri, s'agafen a tu i et somriuen i els hi somrius, dels que fan sorolls amb la boca i sembla que masteguin aire, i dels que tenen panxes enormes que s'aguanten amb les mans, i que se'ls hi belluguen els pèls del nas cada cop que respiren

Hi ha dues dones que van carregades de mocadors de roba i encara no n'han venut cap. N'hi ha de colors llisos, n'hi ha de brillants, n'hi ha d'estampats, n'hi ha amb dibuixos dels llocs típics de la ciutat

Em pregunto si es reparteixen els guanys. Surt una monja vestida de blanc i em pregunto si farà servir tampons o compreses, i si la preocupa tacar-se la roba de verm

ell

Llavors penso sobre què somien els capellans i si s'han masturbat mai davant d'un mirall

Fa pinta de ploure, he vist llampegar i finalment arriba el meu bus

M'assec, amb la motxilla damunt dels genolls, i miro fixament per la finestra de camí cap a la feina

Dia 6 (ells)

La família ens acull amb els braços oberts i cada dia ens obliguen a sopar un plat típic de la regió. No cal dir que nosaltres no repliquem en absolut. De fet, no teníem intenció d'aturar-nos aquí, però els pares del nen ens van convèncer després que el seu fill els hagués convençut a ells. Durant els dos primers dies passegem per la ciutat amb tota la família, però després tots tenen encàrrecs per fer i l'única que ens acompanya és l'àvia

No es pot dir que sigui una ciutat bonica, tampoc lletja, suposo que com la majoria de les ciutats. Ben aviat hem visitat tots els llocs on ens podíem trobar turistes i llavors l'àvia es dedica a ensenyar-nos racons encantadors, segons ella. Una font amb unes tortugues esculpides, una església particularment tranquil·la, que està enfonsada respecte el nivell del sòl actual de la ciutat i que s'hi arriba després de baixar una bona colla d'esglaons, o una placeta que gairebé només és un encreuament i per on no hi ha manera que hi arribi cap cotxe. No és que la dona tingui una conversa especialment fluida, i tampoc és que quan parli digui res gaire interessant, però la seva companyia no molesta. El seu pas lent ens fa gaudir més dels racons, ens deixa fixar-nos més en els detalls, i els seus comentaris puntuals ("mireu que bonica la forma de la barana d'aquest balcó" o "heu vist que aquest arbre sembla un estel?") ens fan mirar trossets minúsculs de ciutat que d'altra manera no hauríem descobert mai

La família d'en Gabriel marxa demà, els seus dies de vacances s'han acabat i han de tornar al lloc d'on venen, i decidim fer el mateix, aquí ja ens hi hem estat prou

I llavors és quan la coneixem a ella

Dia 3 (ella)

Entro a la feina cinc minuts tard sota la mirada castigant de l'encarregat, deixo la motxilla a correu al lavabo que al mateix temps fa de vestidor, em poso l'armilla blava de l'uniforme i em col·loco darrere el taulell

Els clients semblen esperar-se a la porta, perquè al cap d'un minut d'obrir les persianes metàl·liques ja n'hi ha tres o quatre que ronden al voltant dels mostradors

El dia es presenta com sempre, cap a les dotze s'omple i anem tots atrafegats amunt i avall, fins que mitja hora més tard es buida del tot, i mitja hora més tard es torna a omplir

Arriben unes quantes caixes amb material nou i quan tinc un moment més tranquil, em dedico a controlar si hi és tot, a marcar els preus i a col·locar-ho a les lleixes que hi ha a la meua esquena

A les dues vaig a dinar un menú a un bar que està a pocs minuts, passejo una mica per pair el menjar, i a les quatre tornem-hi

No sembla que hagi de passar res d'especial fins que entren tres persones que miren encuriosides el petit món que acull la botiga

M'apropro amb un somriure i un bona-tarda apunt als llavis i els pregunto si les puc ajudar en alguna cosa. Fan que no, que només estan mirant i me'n vaig a atendre un altre client

De fet, en un primer moment no em diuen res d'especial

A les vuit plego de la botiga i pujo al bus 85 per tornar a casa

Mentre faig l'últim tros a peu però, sento com una dona murmura a un home alguna cosa sobre un pis ocupat.

Creuo els dits però al cap d'un instant se'm desfan les il·lusions

Dos cotxes de la policia han aparcat davant del meu edifici i en veig un d'ells al meu balcó

Continuo caminant com si no anés amb mi l'escorcoll. Per sort sempre tinc la precaució d'endur-me totes les meves coses al damunt i dubto que hi trobin res d'interessant, apart del matalàs i la taula de conglomerat, que ja eren al pis abans que jo forcés la porta

Fins que no sóc unes quantes illes de casa enllà no em permeto el luxe d'aturar-me. Em deixo caure damunt d'un banc, amb la motxilla als peus i se m'escapa alguna llàgrima al mateix temps que es fa de nit. No és la primera vegada que em trobo en aquesta situació, però mai m'hi acabo d'acostumar

Passen les hores i no em moc del banc

Menjo un parell de galetes que duia a sobre

No tinc on passar la nit i demà treballa

I llavors els retrobo a ells

Dia 7 (ells)

Ens hem passat la tarda passejant per dins i fora les botigues del centre, amb la intenció de comprar algun record de la ciutat, però res ens ha cridat l'atenció. A cada comerç on entràvem, ens sorprenia l'orgull amb què cada venedor ens mostrava els seus productes, com si no s'adonessin de l'enorme similitud que tenien amb els de la botiga del costat

Només un parell de botigues ens han semblat com a mínim curioses, la de boles del món i la de trenets elèctrics, ni que sigui per la relació que tenen amb el nostre viatge

Al vespre ens hem allunyat de la zona comercial i hem sopat en un restaurant acceptable

Al sortir, una mica beguts pel vi que hem pres, hem topat literalment amb ella

Hem ensopgat els tres alhora, primer amb una de les seves cames i després els uns damunt dels altres. Hem demanat disculpes tots de cop, ella i nosaltres, i ja reempreníem el nostre camí quan hem vist que s'eixugava una llàgrima. Llavors hem reconegut la noia d'una de les botigues que hem visitat durant la tarda, no sabríem dir quina, ella ens ha reconegut a nosaltres, i no hem pogut deixar de preguntar-li què li passava. Primer no volia dir-nos res, però al cap d'insistir una mica i arrossegant-la fins un bar, on hem fet que ens obrissin una altra ampolla de vi, ha accedit a explicar-nos perquè es trobava sola i plorosa, amb una motxilla als peus, a la una de la matinada. Pensàvem trobar-nos amb alguna emocionant història de desamors o una bronca impressionant amb els pares, però no ha estat res de tot això

Dia 4 (ella)

Després d'aixafar-me un peu i mig emborratjar-me, he acabat explicant-los la meua història, que fa així "Vaig marxar de casa els meus pares tot just tenir la majoria d'edat, amb unes ganes boges de menjar-me el món. Ho tenia tot planejat, trobar un bon pis per llogar i trobar una bona feina que em permetés, al mateix temps, viure i pagar-me els estudis que havia començat uns mesos abans. Vaig trobar una feina més o menys passable, però del pis, res de res. Vaig trampejar els primers mesos dormint en pisos d'amics més afortunats, allà on m'estava més temps fins i tot pagava una petita part del lloguer, però llavors passava gana, o se m'anava espatllant la roba, o senzillament veia com els plans de seguir pagant-me els estudis es tornaven impossibles. Al cap d'un any així, vaig decidir ajuntar-me a un grup de gent que havien ocupat feia poc els baixos d'un edifici, que en teoria haurien de ser una botiga, però que el propietari tenia del tot abandonats. Amb aquesta gent, malgrat tenia mig resolt el tema de l'habitatge, no ens vam acabar d'avenir mai. Jo en aquell moment treballava a la recepció d'un hotel i a ells no els hi acabava de fer el pes. Eren tots mig bohemis, volien convertir el local en un centre social pel barri, organitzar balls de saló pels vells, tallers de jocs pels nens, conferències, concerts, coses d'aquestes.... i a mi tot això no em motivava en absolut. De totes maneres, amb ells vaig viure un any més, fins que, quan el local començava a rutllar, el propietari va decidir fer-nos fora. Es van traslladar a un altre pis buit, però jo vaig decidir no anar amb ells. Havia acabat els estudis el mes abans i creia que trobaria una bona feina que em permetria estalviar el suficient com per, finalment, poder llogar algun pis. Però de nou les coses no van acabar d'anar com esperava, el màxim que vaig trobar va ser la feina a la botiga on ens hem vist per primer cop, i això em dóna els diners justs per sobreviure, mentre busco alguna cosa millor. Pel tema de la casa, en un primer moment em vaig plantejar tornar a viure a remolc d'amics, o a tornar amb els del local, però tenia ganes de viure sola, i per tant vaig haver de fer el que molts fan en aquesta ciutat: ocupar jo sola un pis buit. En fi, no és que sigui una manera molt digna de viure, però què voleu, les coses van com van... i com ja hi ha tanta gent que ho fa, no ve d'un més! Quan t'acostumes a aquest tipus de vida, no és tan terrible. Tenir poques coses, que sempre les puguis dur a sobre, no fer gaire soroll quan ets al pis, comprar menjar com a molt per avui i demà, i tenir uns quants contactes que t'ajudin a trobar un nou pis com, igual que m'acaba de passar, algun veí o el propietari et denuncia i la policia et ve a fer fora. Però a aquestes nits que arribes al pis que havies transformat en casa teva i veus que ja tornes a ser al carrer..... a aquestes nits no t'hi acostumes mai. I aquí em teniu! Però no us vull avorrir més! Segur que coneixeu desenes de persones en la mateixa situació a la ciutat d'on veniu, potser fins i tot vosaltres us hi heu trobat, i sabeu què, demà serà un nou dia i almenys la feina encara la conservo! L'únic que em preocupa és que avui al matí no m'he rentat el cabell i demà potser se'm veurà massa brut" Llavors ells m'han dit que sí, que a la seva ciutat coneixien molta gent en la mateixa situació que jo, encara que cap d'ells no l'havia viscut mai en persona Després m'han explicat la seva història, que estan de viatge pel món, que no saben gaire on volen anar i on aniran, però que els agrada veure i aprendre coses noves Finalment m'han dit si volia anar amb ells, i potser ha estat el vi o potser un atac de bogeria, però els he dit que sí A la merda amb tot! A la merda la ciutat! A la merda la feina! A la merda els pisos! Me'n vaig de viatge

Dia 8 (ells)

Són quatre, els nostres cossos: un per cadascú

Són dèbils: es desfan amb l'aigua i es cremen amb el foc. Però quan fa vent poden volar

Són quatre, els nostres noms

S'inspiren en els records de l'autora, però encara no hem decidit quins

Som quatre, nosal

tres, i caminem i caminem des de ves a saber quan

...